

opusdei.org

Intervju mons. Ramosa za Hrvatski list 22. svibnja 2008.

Regionalni vikar prelature Opus Dei za Hrvatsku, mons. Jorge Ramos, je dao jedan intervju Hrvatskom Listu, 22. svibnja. Evo teksta intervjuja.

8.06.2008.

Šire građanstvo u Hrvatskoj ne poznaje Opus Dei. Mons. Ramos, kako biste to najkraće objasnili?

Opus Dei (Djelo Božje) je jedna relativno nova institucija u

Hrvatskoj. Gospodin govori kako čovjek uze gorušičino zrno i posija ga na svojoj njivi. Na početku ono je najmanje od svega sjemenja, ali kada uzraste, dolaze ptice nebeske i gnijezde mu se po granama. Nadam se da će Opus Dei djelovati za dobrobit Hrvatske i Crkve u Hrvata i da će mnogo ljudi moći bolje upoznati Isusa Krista i vjernije živjeti svoj kršćanski poziv preko našega apostolata. Opus Dei je put posvećivanja u svakodnevnom životu, na radnom mjestu, u obitelji i ispunjavanju kršćanskih dužnosti. Nije jedini, ali je jedan od putova u Crkvi koji želi pomagati nastojanju ljudi da svakodnevno žive sveti život. Metaforički možemo usporediti Opus Dei s još jednom benzinskom crpkom u Crkvi, duhovnim servisom koji surađuje sa župnim zajednicama i revitalizira župu, primjerice poticanjem vjernika na odlaske na misu i tijekom tjedna, poticanjem na čestu ispovijed, tako da pojedinac

bude još bolji u službi koju obavlja. Opus Dei želi biti u službi crkve, jer u vremenu velike pokretljivosti važno je misliti na osobu i duhovno joj pomoći gdje god se zatekne.

Koja je Vaša misija, ne samo kod nas, nego I u svijetu, gdje ste mnogo duže prisutni?

Opus Dei kao organizirana institucija u kojoj surađuju svećenici i laici žele širiti univerzalni poziv na svetost. Naša misija je pomagati ljudima koji hoće dobro živjeti svoj kršćanski život. Opus Dei nije jedini, ali je jedan odgovor u Crkvi za one koji žele malo više. Crkva se treba truditi pružiti odgovor svima koji to žele. Duhovni temelj Opusa Dei je Božje sinovstvo, svijest da smo pred Bogom kao mala djeca. Pobožan čovjek svjestan je slabosti, ali se savršeno trudi izvršavati svoje dužnosti. Važno je raditi posao s mentalitetom da je taj rad prilika za susret s Bogom.

Članovi Opusa Dei trude se djelovati u tišini, ali djelotvorno, taj duh je osobito namijenjen laicima u svijetu, a promiče i širi se apostolatom prijateljstva i povjerenja.

Koliko ste zadovoljni načinom na koji je Opus Dei prihvaćen u Hrvatskoj, i kojim ste našim svećenicima osobito naklonjeni ili bliski?

Jako sam zadovoljan s napredovanjem našeg apostolata. Sve što je na zemlji veliko, počelo je kao malo. Počinje se kako se može. Mislim da su svi biskupi u biskupijima gdje djelujemo zadovoljni. Naše djelovanje je poput kamena koji je pao u more. Od riječi i primjera nekoga iz "Djela" nastaje krug. On izaziva sljedeći, ovaj novi i tako dalje. Svaki je veći od prethodnog. Život ljudi se mijenja u kontaktu s Bogom. Sveti Josemarija je smatrao vrijednim sav svoj trud ako

bi se barem jedna osoba pomirila s Gospodinom. Tako se i mi trudimo razmišljati: to je mjera našeg uspjeha!

Kako se postaje članom Opus Dei, osim što se živi punim kršćanskim životom? Na koji se način uopće dolazi do Vas, odnosno meditacija i molitvi koje držite, te po kojem principu vjernici dolaze k Vama ako Vi, koliko znam, nigdje u javnosti ne objavljujete mjesto i vrijeme susreta? Vanjskom se promatraču sve čini pomalo tajnovitim...

Naš glavni apostolat je osobni apostolat prijateljstva i povjerenja, prisno, od srca k srcu. Papa Pavao VI. je pisao: “uz to općenito naviještanje Evanđelja, vrijedan je i važan onaj oblik gdje se ono prenosi od osobe osobi. Gospodin ga je često primjenjivao — primjerice, njegov razgovor s Nikodemom, sa Zakejem,

sa Samarijankom, s farizejem Šimunom —, a isto tako i Apostoli. Ima li, zapravo, neki drugi način da se preda Evandjelje osim da se drugome prenese iskustvo vlastite vjere? Ne bi se nipošto smjelo dogoditi da prijeka potreba naviještanja Radosne vijesti ljudskim masama bude uzrok da se taj naš oblik naviještanja zanemari. Njime se, naime, dohvaća osobna savjest čovjeka potresena posve neobičnom riječju koju prima od drugoga” (Evangelii nuntiandi, 46). Ljudi iz Opusa Dei trude se svjedočiti za Krista tamo gdje su prisutni. Trebaju biti upaljena žeravica koja posvuda širi vatru. Trebaju biti svjetlo, sol, kvasac.

Sveti Josemarija je pisao kako se Bog s nama služi kao bakljom da bi ovo svjetlo naše katoličke vjere svijetlilo. Svjesni smo kako o nama ovisi da mnogi ne ostanu u tami, već da hode putovima koji vode do života

vječnoga. Normalno je da pozivamo prijatelje da dolaze na naše meditacije ili duhovne vježbe i naravno da se zna kada i gdje se održavaju ovi susreti. Ništa nije tajnovito; sve je javno. Ali sveti Josemaría je savjetovao da radimo kao da nas ima tri tisuće ,a činimo buku kao da nas je troje.

Kako to da se na Vašim molitvama i meditacijama gotovo stopostotno nalaze ženske vjernice?

Od trenutka osnivanja Opus Dei organizira svoje aktivnosti odvojeno za žene i za muškarce. Na primjer, kada imamo razmatranje ili meditacije za djevojke onda imamo isključivo djevojke; i kada organiziramo za mladiće, imamo samo mladiće. Ovdje u Hrvatskoj imamo više manje isti broj ljudi među ženama i među muškarcima.

Zašto je Opus Dei relativno kasno stigao u Hrvatsku, i gdje sve

djeluje – nedavno ste gostovali u Zadru kako bi tamošnje vjernike upoznali s Opusom Dei.

Drago mi je da me je Prelat Opusa Dei izabrao za ovo poslanje. Neki moji prijatelji u Opusu Dei rekli su da su bili ljubomorni kad su doznali da ja idem u Hrvatsku a ne oni.

Hrvatska je zemlja prema kojoj je sveti Josemaría imao veliku naklonost i simpatiju, jer prvi strani, nešpanjolski član Opusa Dei bio je Hrvat, vlč. Vladimir Vince. Zasad djelujemo u Zagrebu, Splitu i Rijeci ,a nadamo se uskoro i u Zadru, Varaždinu...

Tko i zašto stvara prijepore oko Opusa Dei – kome ste najviše na „meti“ kao organizacija? Čak i National Geographic u svojem dokumentarcu o „Tajnim društvima“svrstava ga među sekte poput masona i sličnih antikristovskih udruženja...

Istina je da ima kritike i da se govore neistine o Opusu Dei. Bez ignoriranja negativnih aspekata kritike, znam da su se mnogi ljudi odlučili kontaktirati prelaturu kako bi provjerili da li je ono što su čitali ili čuli istina ili ne, pa su postali naši simpatizeri. Još jedanput se vidi da “omnia in bonum”: Bog sve okrene na dobro onima koji Ga ljube. Također osjećamo mnogo solidarnosti od strane novinara, pisaca i ostalih koji prate ove teme. Solidarnost je neizmjerena te se u ovakvim trenucima potvrđuje vječita istina Crkve kao obitelji.

Kakvo je mišljenje Opus Dei o europskim integracijama i tome što je Europa zatvorila vrata Kristu i na taj način briše svoje kršćanske korijene?

Papa stalno ponavlja poziv za novu evangelizaciju Europe, baš kao i Prelat Opusa Dei. Ivan Pavao II. je

rekao: “Crkvi su potrebni istinski svjedoci za novu evangelizaciju: muškarci i žene čiji je život promijenjen susretom s Kristom, muškarci i žene sposobni prenijeti to iskustvo drugima. Crkvi su potrebni sveci. Svi smo pozvani na svetost, a samo sveci mogu obnoviti čovječanstvo” (6. kolovoza 2004.). Opus Dei postoji kako bi se širio ovaj opći poziv na svetost. Kao što je to rekao sv. Otac Pavao VI.: «Bog Vam je dao *karizmu* kako bi posred ulice donijeli svu puninu Crkve».

Poslanje je Opusa Dei da poziva svoje vjernike i druge katolike, koji sudjeluju u njegovim apostolskim djelima, da u potpunosti žive vjeru u Isusa Krista i da ohrabre i nekatolike da djeluju u Božjoj prisutnosti, kao djeca Božja. Opus Dei je sredstvo po kojem cijeli svijet treba upoznati poruku o svetosti u profesionalnom radu i po profesionalnom radu. Na taj način mislim da možemo

sudjelovati u vraćanju Europe
njenim kršćanskim korijenima.

**Na 100-om pastoralnom posjetu
Ivan Pavao II nazvao je Hrvate
neustrašivim svjedocima
Evandjelja. Što je, po Vašem
mišljenju, nagnalo Papu na takvu
izjavu?**

Papa Ivan Pavao II. je bio veliki
prijatelj Hrvatske i Hrvata. Uvijek je
gledao s nadom naš narod. Mislim da
Veliki Papa I sad očekuje puno od
nas. On očekuje od nas vjernost:
«Možda se od vas neće tražiti krv, ali
vjernost Kristu sigurno hoće!
Vjernost koju treba živjeti
svakodnevno». On očekuje pomoć:
«Pomozite Papi. Ne bojte se! Otvorite,
štoviše, širom otvorite vrata Kristu!
Ne bojte se! Krist zna što je u
čovjeku. Samo on to zna!».

Nije dovoljno da se zovemo
kršćanska zemlja: trebamo se truditi
biti dosljedni i vjerno i do kraja

živjeti svoj kršćanski poziv. Vjernost se očituje djelima, a ne samo lijepim riječima.

Komentirajte, molim Vas, mons. Ramos, aboliciju za partizanske pokajnike koju su ovih dana predložila hrvatska, slovenska i bosanska lustratie et pax.

Sveti Pavao opominje: “Ne daj se pobjediti zlom, nego dobrim svladaj zlo” (Rim 12, 21). Moramo oprostiti onima koji su nas uvrijedili. Ne možemo ljubiti Boga kojeg ne vidimo, ako ne ljubimo brata i sestru koje vidimo. Odbijanjem praštanja braći i sestrama naše se srce zatvara. Bujica Božjeg milosrđa ne može prodrijeti u naše srce sve dok ne oprostimo onima koji su nas uvrijedili. Sami ne možemo to postići, ali uz pomoć Duha Svetoga čovjek može, kao što to čini Isus Krist, oprostiti.

Kaže Katekizam: “Nije u našoj moći ne osjetiti i zaboraviti uvredu, ali

srce koje se predaje Duhu Svetom pretvara ranu u samilost i pročišćava sjećanje okrećući uvredu u zagovor” (broj 2843). Samo srce koje oprašta može primiti dar molitve. Opraštanje svjedoči da je u našem svijetu ljubav jača od grijeha.

Osobno slovite kao iznimno cijenjeni i Duhom Svetim osobito nadareni ispovjednik. Kako se kao čovjek posvećen Bogu, nosite sa svakojakim ljudskim grijesima, šokira li Vas još išta i, ako smijem uopće pitati, te ako smijete odgovoriti a da ne narušavate svoje načelo ispovjedne tajne, jeste li se ikad susreli s grijehom ubojstva i kako ste se u tom trenutku osjetili u ulozi Kristova poslanika?

Svećenik mora biti službenik milosrđa. Božje milosrđe je veće nego bilo koji grijeh. Svećenik na ispovijedi nije da bi osudio, nego

oprostio. “Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu” (Iv 3, 17), kaže Biblija. Kad idemo na ispovijed moramo biti sigurni da Gospodin uvijek oprašta sve naše grijehe. Snaga sakramenta pokore je neizmjerena. Moć ljubavi Božje je veća nego moć grijeha. Jer, “Bog je tako ljubio svijet da je dao svojega jedinorođenoga Sina da ne pogine ni jedan koji u Nj vjeruje, već da ima život vječni” (Iv 3, 16).

Svećenik treba pustiti da Gospodin djeluje i smetati najmanje što može: na ovaj način će biti dobar svećenik. Nije tako bitno ono što on čini nego je bitno ono što on dopušta da Isus preko njega učini. Dobro je kada se svećenik trudi biti jedna živa slika Krista i Boga Oca. Na taj način dobro će obaviti svoje poslanje i služiti Bogu kako On hoće biti služen.

Konačno, cijenjeni mons. Ramos, što želite poručiti Hrvatskoj i hrvatskim vjernicima? Mislite li da je u Hrvatskoj kršćanstvo među mladima u posljednje vrijeme (ponajprije zahvaljujući paterima Liniću, Ivančiću i Sucu, te karizmatskom pokretu) ipak doživjelo lagano buđenje?

Imate pravo. Bogu hvala da ima mnogo dobrih svećenika i laika koji aktivno i djelotvorno rade na Gospodinovoj žetvi. Molim se da imaju što više uspjeha. Jer, što više bude radnika u Crkvi, to bolje.

Moramo zajedno raditi jer ćemo tako zadobiti više duša za Krista. Učinimo svojim riječi svetoga Oca Ivana Pavla II. kad je rekao mladima: «Vi ste nada Crkve i svijeta. Vi ste moja nada!» U Solinu, 1998., on je rekao: «Još mi je ostala jedna riječ.

Upravljena je tebi, draga mladeži.

Radi se o kratkoj ali bitnoj riječi. Evo je: Isus Krist je put, istina i život. On

neće nikoga iznevjeriti i najbolji je prijatelj mladeži».

U drugoj prilici: «Želim naglasiti da mladi traže Boga, traže smisao života, traže konačne odgovore. U tom traženju ne mogu ne sresti Crkvu. I Crkva ne može ne sresti mlade. Crkva samo mora imati duboko razumijevanje za mladost, za ono što ona znači svakom čovjeku. I mladi moraju upoznati Crkvu, u njoj otkriti Krista što stoljećima korača svakim naraštajem, sa svakim čovjekom. Sa svakim kao prijatelj. U životu mladoga čovjeka važan je dan kad se uvjeri da je On jedini prijatelj koji neće razočarati, jedini na kojeg se uvijek može računati». Uz to, rekao je: «Nada vječno izvire iz srca mladih. Ne dopustite da ta nada umre! Uložite svoj život u nju!» Te sam riječi ja prihvatio kao svoje.

Kad ste i kako naučili hrvatski, te kako ste i kad uopće došli u

Hrvatsku – jeste li je sami odabrali, ili ste ovdje došli kao poslanik „po službenoj dužnosti“?

Došao sam u Hrvatsku prije pet godina i ovdje sam učio hrvatski, težak ali jako lijepi jezik. Prelat Opusa Dei me je pitao želim li ići u Hrvatsku i slobodno ali odmah sam rekao da hoću.

Ana Kolarek

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/intervju-
mons-ramosa-za-hrvatski-list-22-
svibnja-2008/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/intervju-mons-ramosa-za-hrvatski-list-22-svibnja-2008/) (11.08.2025.)